

har svare overvejelser, om denne form overhovedet er korrekt, om vi i Folketinget skal optræde som en anklagemyndighed. Men det står i loven. Det gør imidlertid ikke Rigsretten til en politisk domstol.

Hans Engell (KF):

Et flertal i Folketinget besluttede den 11. juni 1993, at der skulle rejses tiltale mod forhenværende justitsminister Erik Ninn-Hansen i forbindelse med tamilsagen. Sagen har siden været behandlet ved Rigsretten.

Det forslag, som vi behandler i dag, drejer sig altså om noget andet, nemlig en enig Rigsrets beslutning om at udsætte sagen indtil videre. Denne beslutning hviler på den ubarmhjertige kendsgerning, at Erik Ninn-Hansen er blevet ramt af en alvorlig sygdom. Folketingets Udvalg for Forretningsordenen har selv haft lejlighed til at gennemgå den redegørelse, der ligger fra Retslægerådet herom.

På den baggrund har nu de to anklagere, som Folketinget har ansat i forbindelse med Rigsretssagen, rettet henvendelse til Folketinget for at få Tingets stillingtagen til, hvorvidt tiltalen skal frafalde nu eller sagen skal udsættes.

Fremskridtspartiets forslag indebærer, at tiltalen frafalder og sagen afsluttes.

Da det er Tingets medlemmer, som er anklagere, og hver enkelt har et helt særligt personligt ansvar, må det naturligvis være sådan, at det er hvert enkelt folketingsmedlem, som drager sin egen konklusion.

Vi har i den konservative gruppe drøftet Fremskridtspartiets forslag, og som det tegner sig nu, vil det være en enig konservativ gruppe, der kan tilslutte sig selve beslutningsforslaget, selv om jeg må understrege, at gruppen ikke hermed har erklæret sig enig i de bemærkninger, der ledsager forslaget.

Efter vores opfattelse befinder Folketinget sig i dag ved en korsvej, når det gælder rigsretssagen. Der er to muligheder: enten nu at beslutte, at sagen opgives, eller at lade den fortsætte. Man kan vælge den fremgangsmåde, som der tilsyneladende er flertal for, at lade sagen fortsætte med den konsekvens, at Erik Ninn-Hansen i 1995 skal gennemgå nye lægeundersøgelser, ny vurdering ved Retslægerådet, ny indstilling fra Rigsretten til Folketinget og efterfølgende behandling her i Tinget.

Jeg har svært ved at tro, at nogen, der har sat sig grundigt ind i de papirer, der foreligger i denne sag, kan tro, at Rigsretten kan gøre sit ar-

bejde færdigt. Det er fremgået af det svar, vi har fået i udvalget, at sagen under alle omstændigheder må afsluttes i 1999 som følge af, at Rigsretten ikke længere vil være beslutningsdygtig på grund af pensioneringen af et antal dommere.

Det er i debatten blevet fremhævet, at såfremt sagen blev stoppet, ville Erik Ninn-Hansen opnå en fortrinsstilling i forhold til andre. Jeg har svært ved at forstå det argument, som jo heller ikke de to anklagere overhovedet har nævnt i deres henvendelse til Folketinget. Jeg vil også gerne henvise til Dommerforeningens formands, Lars Rydhaves, udtalelser for nylig i Jyllands-Posten, der gik i modsat retning.

Vi har også i Folketinget fået en skrivelse fra statsadvokaten i Aalborg, som bl.a. skriver følgende:

»Er tiltale blevet rejst mod en person, som det efterfølgende viser sig befinder sig i en alvorlig svækkelsestilstand, og hvor det må lægges til grund, at det ikke er formålstjenligt for at forebygge yderligere kriminalitet, at der idømmes særlige foranstaltninger, vil et påtalefrafald være et rimeligt og et sandsynligt resultat«.

Det vil i en sådan sag være anklagemyndigheden, som frafalder sagen, uden at retten træffer afgørelse. De processuelle regler, der gælder i retsplejeloven, gælder også denne rigsretssag. Det er med andre ord Folketinget, der har ansvaret, fordi Folketinget er anklagemyndighed.

Som sagen står i dag, kan Erik Ninn-Hansen ikke deltage i retsmøderne på grund af sit helbred, og her er det ikke kun et spørgsmål, om Erik Ninn-Hansen fysisk har mulighed for at være til stede, det afgørende er, om han kan fungere og fungere optimalt. Den tidligere minister må selvfølgelig kunne forsvare sig selv.

Det, flertallet nu lægger op til, er, at sagen skal fortsætte med nye lægeundersøgelser uden større udsigt til en ændret vurdering af hans helbredstilstand. Sagen kan derefter vende tilbage til Rigsretten med den konsekvens, at den på ny udsættes. Vi står med andre ord i en situation, hvor der er en mulighed for, at rigsretssagen aldrig vil kunne afsluttes, men hvor man alligevel af politiske grunde ønsker at opretholde den i de kommende år, måske helt frem til år 2000.

Vi oplever i denne sag fra flertallet og også fra de to ansatte anklagere besynderlige argumenter. Må jeg fremhæve et af dem:

Når man peger på, at der kun resterer et beskædet antal vidner, før sagen kan afsluttes ved